

Γιὰ δὴτε πῶς κατήνησαν τῶν Ἀχαιῶν οἱ κούροι,
νὰ περμένον χάρι
ἐπὶ τὸν Ἄρκουδιάρη,
καὶ νὰ ξεχνῶν τὸν καιρὸ ποῦ τοῦτρισαντὴ μούρη.

Ὡ! τὴν Πατρίδα τὴν χρυσεὴ!..
ἐξάψεις ἐνθουσιασμοῦ,
κι ὁ Βούλγαρος γι' αὐτὴν νοσεὶ
μὲ νόσον φιλελληνισμοῦ.

Καὶ τί καὶ τί δὲν ἀκουσε, κι' ἀκόμη πὸς ἀκούει,
μὰ τώρα σ' ὄλους ἀπαντᾷ μ' ἕνα μεγάλο φουτὶ

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

—
Α

Φ. — Λοιπὸν;
Π. — Λοιπὸν, βρε Φασουλῆ,
ἔφυγε τώρα κι' ἡ Βουλῆ,
καὶ σὺ δὲν ἤλθες νὰ τῆς πῆς θερμὰ συγχαρητήρια
γιὰ τὰποκαλυπτήρια
τόσων τροπαίων ἀγαστῶν
καὶ κατὰ πάντα θανμοστώδων.

Ἐξέστησαν τὰ σύμπαντα σὰν ἀκουσαν ἐκεῖνα,
ποῦ μὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ
ἔγιναν, καύκαλο ξερό,
κι' ἄλλου καὶ στήν Ἀθήνα.

Ἀπὸ τὰ πάλαι τῆς Βουλῆς δὲν ἔπρεπε νὰ λείψης,
ἔπρεπε σ' τοῦ Πηγάσου σου ν' ἀνέβης τὰ καπούλια,
καὶ νάλθης, βρε ζωντόβολο, νὰ δῆς ἀποκαλύψεις,
ποῦ γίνηκαν μὲς σ' τὴ Βουλῆ μὲ τῆς ἀγῆς τὴν πούλια.

Ἐπρεπε νάλθης, μουνταλά,
νὰ δῆς πῶς ἀπλυτα πολλὰ
ἐβγήκανε σ' τὴ φόρα.

Καὶ νὰ κυτᾷς κεχηνῶς
τί κάνει φιδόνος ταπεινός
καὶ πάθη ψυχοφθόρα.

Κλέμ μ' ἐπέρωσαν κοπὰ
κι' ἔβλεπα βῆδι τὸν παπᾶ,
τὸν σὺρανὸ σφοντύλι.

Γιατὶ δὲν ἤλθες νὰ τὰ δῆς;
κι' ὁ Ράλλης ὁ περιφραδῆς
ἀκούρατος ὄμλει.

Τί κοίμα ποῦ δὲν ἀκουσε κι' αὐτὸν τὸν γηραλέον,
τὸ στόμα του δὲν σφάλισε,
ὀκτάωρον ἐλάλησε
καὶ κατὰ περιύλεον.

Ἀχνίζοντας ἐπήγανε τώραῖο φεγγαράκι,
καὶ τὸ πρῶτ' ἀτάλαβαν καμπόσοι πατριώται
πῶς ἀπ' αὐτὰ ποῦ γίνηκαν δὲν εἶχε χαμπαράκι
καὶ μῆτε τὴν πολιτικὴν δὲν εἴξευρε τὴν τότε.

Μῆτε γιὰ Ρούπελ ἔμαθε, γιὰ δάνεια καὶ τέτοια,
κι' ἀπ' ὅλα τὰλλα κι' ἀπ' αὐτὰ
εἴξευρε μόνο γιὰ λεφτὰ
πῶς εἶχανε σεκλέτῃα.

Ἐξήγησε πολλὰ σαφῶς,
κι' ὁ Φοῖβος τῆς ἡμέρας
μὲ τὸ ζωποσιόν του φῶς
ἔφλει τοὺς πατέρας.

Καὶ νυσταλέα πρόσωπα πατέρων ἐφωτίζοντο
μὲ τὰς χρυσὰς φάτινας,
καὶ τὰ παιδιὰ τῆς μάτσικας τοὺς λόγους ἐνωτίζοντο
τοῦ Ράλλη τῆς Ἀθήνας.

Κι' ἂν κι' εἶπε τόσα, Φασουλῆ, πολλοὶ δὲν πῆσαν κάβοι,
κι' ἐγάξεναν ἐλευθεροί, κι' ἐγάξεναν καὶ σκλάβοι,
ἀλλ' ὅμως δὲν κατάρθωσα κι' ἐγὼ νὰ καταλάβω
πῶς τίποτα δὲν μπόρεσε κι' αὐτὸς νὰ καταλάβῃ.

Κι' ἄλλοι ποῦ λὲς ὄμλησαν ἀγορηταὶ σταμούλοι
ποῦ θάλεγε: Τρις ἀλαλα τῶν ἀσεβῶν τὰ χεῖλη,
ποῦ τῶν Σωτήρων τὴν σεσπὴν δὲν προσκυνοῦν εἰκόνα
καὶ νῦν καὶ στὸν αἰῶνα.

Τί κοίμα ποῦ δὲν ἦσουν ν' ἀκούσης χεῖλη λάλα
νὰ διηγῶνται τροπάια μὲς ἐποχῆς μεγάλα,
τί κοίμα ποῦ δὲν ἦσουν νὰ σ' εὖρη τὸ ἡμέρωμα
μὲ μούτρα γιὰ σιδέρωμα.

Γιατὶ δὲν ἤλθες, γέννημα τῆς γῆς τῶν ἀρουραίων,
ν' ἀκούσης νικητήρια
καὶ κατηγορητήρια
Σκουλοδογουναρέων;

Πῶς εἶπες, βρε Φασουλῆ;
κι' εἶπα κι' ἐγὼ χωρὶς χολή:

Τὸ πνεῦμα τοὺς ἐσθότους,
ποιοὺς διάβολος τοὺς φάτισε,
καὶ τότε ὅτ' αὐτὰ γεράματα
ἔκαναν τέτοια πράγματα;

Ρήτορες εἶδα ζηλευτοὺς
ἔμπροστά μου νὰ περῶνε,
κ' ἔλεπα: Σωτήρες σὺν κ' αὐτοὺς
ἔξορκισμένοι νάναι.

B.

Φ. — Μὰ τόνισ' ἔμβατήρια,
καὶ δάκρυα μὴ χύνη;
γὰρ τὰποκαλυπτήρια
τσοαυτῆς κατασχύνης.

Ἄντι ν' ἀποκαλύψωμεν νέων Νικῶν ἀγάματα
καὶ λεβεντιάς ἰνδάματα,
οὐ χρόνους δράσεως κ' ὄρμητις
ἀπεκαλύψαμεν κ' ἔμεις
πολλοὺς καὶ διαφόρους
τῆς ράτσας μας βορβόρους.

Μὲ λασπομένα μούτσουνα θερμῶς ἄς φιληθῶμεν,
κ' ἄς σπεύσωμεν πρὸς τὴν Βουλὴν,
καὶ μὲ κατάνηξιν πολλὴν
πρὸ τῶν ἀποκαλύψεων ἄς ἀποκαλυφθῶμεν.

Οὐ μὴν ἄς ἐντρυφῶσωμεν κ' ἔμεις οἱ δύο βούβαλοι
καὶ μὲ τὴν ἀποκάλυψιν ἐκεῖνης τῆς Κουτούβαλη,
τῆς Βαρωνίδος δηλαδὴ,
ποῦ μὲ πολλαῖς καὶ μὲ πολλοῦς
τὰ τόσα τσέχα κελαιδιὰ
ἐνὸς Βαρώνου προσφιλοῦς.

Ἄς κρινῶμεν αὐτοὺς κ' ἔμεις
ἀξιούς κάποιας προτομῆς,
κ' ἄς κλίνωμεν τὰς κεφαλὰς,
κ' ἄς ἀναπαύσωμεν: Ἐλλὰς
τῶν Βαρονέτων σκίρτα
μὲ δάφναις καὶ μὲ μύρτα.

Π. — Γὰρ πές μου, βροῖκαις σπύρτα;

Φ. — Καπνὰ δὲν βγάδουν σὺν καὶ πλιν Ρωμαῖ-
κα φουγάρα,
καὶ μὲ σπιθόβολη ματιὰ
μέσα στοῦ κόσμου τῆ φωτιὰ
σπίθα γιγρεύουν μερικὸι ν' ἀνάψουνε τσιγάρα.

Τὰ πρῶτα τὰ κουρέλια μας μὲς ὅτ' σκοπόδι σπύρτα,
καὶ πρὸ καιροῦ, βρὲ μπουνταλά,
ἔβωσαν κ' ἔβωσαν μαγαλά
ποῦσαν μονάχα σπύρτα.

Ποιοὺς ἔβωσες, βρὲ Περικλή, καὶ φάρους καὶ φανοῖς;
ποιοὺς ἔδρασ' Ἐωσφόρος
κ' ἔβωστίκιε προῶρος
παλῶν Σωτήρων νοῦς;

Ποιοὺς Ἐωσφόρος ἔβωσες τόσους φανοῦς καὶ φάρους,
καὶ μὲ γιαγκίνι καὶ σεβντὰ
ποιοὺς νὰ τοὺς ἐπρωῶσε κοντὰ
ἔστους προσφιλεῖς Βουλγάρους;

Πόθεν ἡ δρᾶσις τάχατε τόσων κατορθωμάτων;
πῶς ἔτσι ἔστους Σωτήρας μὰς ἐνέσκηψε μανία;
πῶς ἔξαφνα τοὺς ἐπίασαν τὰ φεγγαριάτικα τῶν,
κ' ἔφεραν τὸν Βούλγαρο μὲς ἰστὴ Μακεδονία;

Μήπως διαβόλου πείραξις ἦταν καὶ τοῦτο, βλάκα;
μὴ τάχατε τῆς κεφαλῆς ἔκαναν φαλιμένο;
ἢ μήπως τάχα σὺν κ' ἔμας ἐπάθανε μαλάκα,
ποῦ καθὼς ἔξερεις Γαλλιστὶ τὴν λὲν ραμιολιμένο;

Τῆς πολιοῦχου τῆς Θεᾶς— γνωρίζεις τὸνομά της—
λένε χρυσελεφάντινον πῶς ἦτο τὰγαλά της.
Τοιοῦτον ἀγαλμα κ' ἔμεις ἄς γλύψωμεν ἐκείνης
τῆς τέως κατασχύνης.

Καὶ μὲ συγχαρητήρια
ἔστους πρῶην φρωτιοῦ
εἰς τὰποκαλυπτήρια
προστρεβῶμεν αὐτοῦ.

Ἐργον τῶντι μέγα
δόξης καὶ μεγαλείου,
καὶ τάλφα καὶ τῶμέγα
τοῦ πάλαι Βασιλείου.

Στάσου ὅτ' οὐθεῖον ἀγαλμα τῆς τέως κατασχύνης
καὶ σὺ, βρὲ Περικλέτο,
κ' ἔλα προσφώνησέ το
σὺν Δημοσθένει σύγχρονος καὶ λυγρὸς Αἰσχίνης.

Σίμωσε γὰρ νὰ τὸ δῆς,
κ' ὅπως πάντοτε εὐφραδῆς,
μὰ πρὸ πάντων φναδιῆς,
καὶ τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν παγτελῶς πεπωρωμένος
ψάλε τὴν τιμὴν καὶ σὺ
τῆς αἰσχύνης ταυτίσι,
ποῦ μὲ νέας λαμπηδόνας ἀνεγέννησε τὸ Γένος.

Γ.

Π. — Κι' αὐτὰ τὰ σίριτα ἡγάθησαν, πόλεμο τρισκατά-
[ρατε,

ἀλλ' ὅμως ἄς ἀνάψωμεν δλόχρουςαμ λαμπάδες,
καὶ νῦν τὰς πύλας τὰς σεπτὰς μοναστηρίων ἀρατε
νὰ μπουνε μέσα σὰ κελλιὰ μεγάλοι Δεσποτάδες.

Κουρεῦω γένεμα καὶ μαλλιὰ
μεγάλων ρασοφόρων,
ποῦχαν μονάχη τῶν δουλειὰ
νὰ ψάλουν τὴν σαποκοιλιά
πολιτικῶν ἐμπόρων.

Κουρεῦω φαρδομάνικα, ποῦ γύριζαν ὅτις ρούγαις,
κι' ἐκάνανε διαβολικαῖς
ἐκείναις τῆς ἀγγελικαῖς
τῶν Χερουβεὶμ φτερούγαις.

Κουρεῦω φαρδομάνικα, ποῦχανε κάνει κόμμα,
καὶ μ' ἓνα πάθος ἱερὸν
ἐβγάσανε νυχθμερὸν
ἀφροῦς ἀπὸ τὸ στόμα,
καὶ τᾶχρανα μυστήρια βαστάζοντας ὅτὸ χέρι
ἀναθεμάτιζαν μ' αὐτὰ τῆς Κρήτης τὸν Δευτέρη.

Κουρεῦω μίαν κι' αἴλην κάραν Δεσποτικὴν,
ποῦ σήκωνε τὴν ράβδον τὴν ποιμαντορικὴν,
ὄχι γιὰ νὰ ποιμαίνῃ Χριστιανὰ τεκνία,
ἀλλὰ γιὰ νὰ ραβδίξῃ Χριστιανὰ κρανία.

Κουρεῦω τραγογένηδες, ποῦ Κέροβερ' εἶχαν γίνει
τοῦ Παλατιοῦ κι' ἐκείνοι,
καὶ κάθε νοῦς ἐξίστατο, καὶ κάθε νοῦς ἠπόρει
πῶς Ἡρακλεῖς τοῦ Στέμματος βγήκαν κι' οἱ ρασοφό-
[ροι.

Δ.

Φ. — Ἄγιος ἐπωχῆς
ἱερατεῖον πρώτης...
πνεύματος καὶ ψυχῆς
μεγάλη ρυπαρότης.

Δι' ὄλους εὐλογία,
παντοῦ μυσταγωγία
ποιμένων ἀληθῶν.

Ἐξόν ἡ κτίσις πάσα
σάν εἶδε καὶ τὰ εἶσα
ὅτι λίσπη τῶν παθῶν.

Ἄγαπης πνεῦμα φρωτεινὸν
κατῆλθεν ἐκ τῶν οὐρανῶν
ὅσας μίτρας τὰς μεγάλας.

Κι' ἱεροφάντας ἀληθεῖς
εὐλόγει κι' ὁ περιβληθεῖς
τὸν βρόχον τῆς κρομάλας.

Τί χαράς, τί πανηγόρια!...
κλείνουνε σὲ μοναστήρια
τῆς Δεσποτικαῖς τιάρας.

Κλῆρος καὶ Δικαιοσύνη
ἐκάναν τὴν Ρωμοσύνη
μὰ χαρὰ καὶ δρό τρομάρας.

Τὴν πόρτα μιάς τρανῆς
ἀνοίξετε Μονῆς
καὶ μπῆτε στὴν αὐλή της.

Ἐκεὶ καλογερούει,
ἐκεὶ διημερεύει
κι' ὁ πρὶν Μητροπολίτης.

Φέξετε μὲ λαμπάδες
νὰ πάνε Δεσποτάδες
νὰ γίνουν καλογέροι.

Κι' ἐν ψυχικῇ γαλήνῃ
νὰ μάθουνε κι' ἐκείνοι
πῶς τριβουν τὸ πιπέρι.

Τὸν βίον σὲ κελλιὰ
τὸν λέγουν ἀνετάτερον,
καὶ λῆπος ἢ κοιλιά
κερδίξει περισσότερον.

Τὸρ' ἄς πετάξῃ γκλάβα τῶν
εἰς ἔσος δυσανάβατον,
κι' ἄς κλαίουν ἐν ψαλμοῖς
πόνον ἀπαρηγόρητον
σὲ βάθος δυσθεώρητον
κι' ἀγγέλων ὀφθαλμοῖς.